

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou ve věci

žalobce: **R. R.**, st. příslušnost: Indická republika
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Ondřejem Vaňkem
sídlem Riegrova 379/18, 779 00 Olomouc

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 3. 2023, č. j. X, ve věci správního vyhoštění

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

1. Spornou otázkou v posuzované věci bylo, jestli správní vyhoštění bylo uloženo žalobci v souladu se zákonem v situaci, kdy zaměstnanecká karta (druh oprávnění žalobce k pobytu) zanikla a sdělení o nesplnění podmínek změny zaměstnavatele ze dne 23. 2. 2022 bylo účinné a pravomocné. Šlo o podklad napadeného rozhodnutí. Žalobce proti tomuto sdělení nepodal žalobu ani podnět k přezkumnému řízení. Žalobce podal žalobu až proti druhému sdělení o nesplnění podmínek změny zaměstnavatele ze dne 28. 11. 2022 (nerozhodnutá věc zdejšího soudu sp. zn. 65 A 22/2022), proti kterému podal neúspěšně podnět k přezkumnému řízení a které s posuzovanou věcí nesouvisí.
2. Žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Přerov (dále „správní orgán I. stupně“)

ze dne 3. 1. 2023, č. j. X, která žalobci uložila správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí (dále jen „ZPC“). Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, činí deset měsíců.

3. Důvodem uložení správního vyhoštění byla skutečnost, že žalobce pobýval na území České republiky (dále jen „ČR“) od 20. 4. 2022 do 19. 12. 2022 bez platného oprávnění k pobytu.
4. Podle napadeného rozhodnutí žalobce namítal, že jeho zaměstnanecká karta nezanikla, protože jeho pracovní poměr trval, jak prokazují pracovní smlouvy, které přiložil k oznámení. Žalobce měl právo na změnu zaměstnavatele a postačovalo oznámení Ministerstvu vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „OAMP“). Nebylo třeba vyčkávat na pozitivní sdělení OAMP. Stačilo splnění podmínek podle § 42g odst. 7 a 8 ZPC.
5. Podle žalobce spornou otázkou tedy bylo, zda oznámení změny zaměstnavatele ze dne 20. 1. 2022, které žalobce zaslal OAMP, splňovalo všechny podmínky podle ZCP. OAMP ve sdělení ze dne 23. 2. 2022 uvedl, že ve zveřejněném volném pracovním místě č. 23979960731 obsaditelném držiteli zaměstnanecké karty, je místo výkonu práce uvedeno jako „R. č. p. 80“, ale v pracovní smlouvě je jako místo výkonu práce uvedeno „R. 80, R., X H.“. Tento rozpor byl podle OAMP důvodem pro vydání sdělení. Žalobce podal proti sdělení OAMP odvolání, protože nevěděl, že není přípustné a je třeba podat žalobu, jak od 2. 8. 2021 stanovila novela zákona ZPC. Jiný cizinec (pan R. R. R., nar. X, také státní příslušník Indie) zaslal OAMP shodné oznámení změny zaměstnavatele na totožné volné pracovní místo se stejně formulovanou pracovní smlouvou a OAMP mu sdělil, že splnil podmínky pro změnu zaměstnavatele dle ZCP. Tento neodůvodněný rozdíl v postupu OAMP znamená porušení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“). OAMP dle žalobce pominul, že žalobce pobýval v ČR původně legálně. Postup OAMP je formalistický. Žalobce nepředstavuje hrozbu pro veřejný pořádek. Žalobce se dostavil na Policii ČR, aby svou situaci řešil a poskytl správnímu orgánu plnou součinnost.
6. Žalovaná v napadeném rozhodnutí nejdříve vymezila dobu neoprávněného pobytu žalobce na území ČR odlišně od správního orgánu I. stupně. Zaměstnanecká karta žalobce zanikla ke dni 18. 2. 2022 v souladu s § 63 odst. 1 ZPC, tedy po 60 dnech od ukončení posledního pracovního poměru (20. 12. 2021), protože žalobce nesplnil požadované podmínky stanovené ZCP týkající se změny zaměstnavatele. K tomuto datu byl žalobci ukončen i dlouhodobý pobyt na území ČR. Jiné řízení o pobytovém oprávnění žalobce na území ČR v současné době neprobíhá. Doba neoprávněného pobytu žalobce končí dnem, kdy žalobci zanikla zaměstnanecká karta (18. 2. 2022), nikoliv uplynutím potenciální lhůty k vycestování dle vydaného výjezdního příkazu (nejvýše 60 dní). Žalobce tak po zániku zaměstnanecké karty nebyl oprávněn k pobytu na území ČR a z území měl vycestovat nebo se v přiměřené době dostavit ke správnímu orgánu k řešení své pobytové situace. To neučinil, ač byl o této skutečnosti informován OAMP ve sdělení o nesplnění podmínek ze dne 23. 2. 2022. Výjezdní příkaz se vydává z moci úřední. Podmínkou vydání je, aby se cizinec dostavil s cestovním dokladem ke správnímu orgánu. Pokud tak neučiní, nelze považovat za pochybení správního orgánu, že výjezdní příkaz nebyl vydán. Proto žalovaná žalobci nově stanovila dobu neoprávněného pobytu na území ČR od 19. 2. 2022 do 19. 12.

2022. Žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 ZCP. Současně bylo zjištěno, že nejsou dány důvody pro aplikaci § 119a odst. 2 ZCP.

7. Žalovaná k námitkám žalobce uvedla, že v podstatě brojí proti sdělení OAMP ze dne 23. 2. 2022 o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele a souvisejícím zánikem zaměstnanecké karty. Jedná se o jiné řízení a žalované nepřísluší hodnotit závěry OAMP týkající se změny zaměstnavatele. O skutečnosti, že podmínky pro změnu zaměstnavatele splněny nebyly, byl žalobce informován, což uvedl i v protokolu. Podle tvrzení žalobce žádost o změnu zaměstnavatele v řízení před OAMP vyřizoval zaměstnavatel W. H. s. r. o., u kterého měl být zaměstnán. Zaměstnavatel proti sdělení podával opakovaná odvolání, která však byla vyhodnocena jako opožděná. Rovněž z lustrace a sdělení OAMP ze dne 28. 12. 2022 vyplývá, že žalobce proti sdělení podal podnět k přezkumnému řízení. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „komise“) dospěla k závěru, že podmínky zahájení přezkumného řízení nejsou splněny. Žalobce tedy proti sdělení OAMP ze dne 23. 2. 2022 brojí a pokud chtěl v ČR pracovat, bylo jeho povinností se řádně seznámit s možnostmi pobytu a výkonu práce. Žalobce byl rovněž ve sdělení informován, že pokud není oprávněn pobývat na území ČR bez víza, je povinen se dostavit ke správnímu orgánu za účelem vydání výjezdního příkazu, na který měl ze zákona nárok. Žalobce, na kterého se vztahuje vízová povinnost, si pouze svým jednáním způsobil neoprávněný pobyt.
8. Žalovaná se ztotožnila s právním názorem podle rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 8 Azs 56/2021-41, bod 17, že žalobce měl právo změnit zaměstnavatele, které není vázáno na pozitivní sdělení OAMP. Avšak obsah sdělení podle § 42g odst. 9 ZPC závazně předurčuje, jaké účinky ze ZPC nastanou, tj. zda cizinec může oprávněně pobývat na území a vykonávat zaměstnání na oznámené pozici (§ 42g odst. 1 ZPC), nebo zda se na oznámení hledí, jako by nebylo učiněno (§ 42g odst. 9 ZPC). V daném případě podmínky splněny nebyly a zaměstnanecká karta zanikla uplynutím lhůty 18. 2. 2022. Žalobci tak skončil i dlouhodobý pobyt na území ČR.
9. K námitce rozdílného postupu v případě dvou cizinců a shodných oznámení žalovaná upozornila na to, že napadeným rozhodnutím posuzuje naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 ZPC a nevede řízení ve věci oznámení změny zaměstnavatele a s ním souvisejícím zánikem zaměstnanecké karty. Uvedenou námitku měl žalobce řešit v řízení ve věci oznámení změny zaměstnavatele a zániku zaměstnanecké karty.
10. **Žalobce v žalobě** namítal, že žalobce je držitelem zaměstnanecké karty a oznámil OAMP změnu zaměstnavatele, respektive následně změnu pracovní pozice u téhož zaměstnavatele podle § 42g odst. 7 ZPC. OAMP sdělil dne 23. 2. 2022 žalobci, že jeho oznámení nesplňuje zákonné podmínky. Proto měla žalobcova zaměstnanecká karta zaniknout. Důvodem pro negativní sdělení bylo, že v českém vyhotovení pracovní smlouvy ze dne 17. 1. 2022, přiložené k oznámení změny zaměstnavatele, za poštovním směrovacím číslem X je rukou dopsáno kapitálkami slovo „H.“. OAMP považoval proto místo výkonu práce uvedené ve smlouvě za odlišné od zveřejněného volného pracovního místa obsaditelného držiteli zaměstnanecké karty, na kterém měl být žalobce zaměstnán a ve kterém se obec H. nenachází. Žalobce se pak dobrovolně dostavil na pracoviště cizinecké policie, která vydala rozhodnutí o jeho správním vyhoštění. Žalobce v žalobě napsal, že tato žaloba úzce souvisí s věcí sp. zn. 65 A 22/2022, kterou projednává stejný krajský soud a jde o žalobu proti sdělení OAMP ze dne 23. 2. 2022 (pozn. soudu: ve věci sp. zn. 65 A 22/2022 však žalobce podal žalobu dne 21. 12. 2022 proti sdělení ze dne 28. 11. 2022, a ne proti sdělení ze dne 23. 2. 2022, čemuž odpovídá i dodržená dvouměsíční lhůta pro podání žaloby). Podle žalobce je

hlavní sporná právní otázka v obou případech stejná, a to, zda zanikla zaměstnanecká karta žalobce. Žalobce je přesvědčen, že nezanikla, a to ze stejných důvodů, které uvedl v řízení sp. zn. 65 A 22/2022.

11. Žalobce namítal, že v přezkoumávaném řízení měl správní orgán I. stupně posoudit spornou otázku sám, a nikoli jen převzít závěry OAMP o zániku zaměstnanecké karty. Šlo o předběžnou otázku ve smyslu § 57 správního řádu. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že neměla k dispozici spis OAMP a že vycházela pouze ze záznamu v evidenčním systému cizinců. Žalovaná tak porušila § 3 správního řádu a nezjistila řádně skutkový stav.
12. V českém vyhotovení smlouvy přiložené k oznámení se za vytištěným místem výkonu práce „č. p. 80, R., X“ nachází rukou dopsané slovo „H.“. V oznámení o volném pracovním místě je jako místo výkonu práce uvedeno „č. p. 80, R., okres Přerov“. Správní orgán měl posoudit, že jde o stejné místo a že oznámení spolu se smlouvou splnilo zákonné podmínky, a to v souladu s § 42g odst. 8 ZPC, protože bylo patrné, že „smlouva je uzavřena na pozici uvedenou v oznámení“. Správní orgány měly posuzovat obsah pracovní smlouvy podle § 555 odst. 1 věta druhá občanského zákoníku v souladu s obecnými právními pravidly. Žalovaná neměla k rukou psanému textu přihlížet, pokud nebyl parafován. V anglické verzi smlouvy k žádné úpravě místa výkonu práce nedošlo. Právě anglická verze smlouvy je opatřena podpisy smluvních stran. Česká verze neobsahuje stránku s podpisy. Žalobce češtinou jako Ind nevládne, a proto je logické, že výklad by se měl řídit primárně anglickou verzí, které rozumí. Podle žalobce smlouva obsahuje pouze jedno místo výkonu práce, kterým je R. č. p. 80. Formulář „oznámení držitele zaměstnanecké karty o změně zaměstnavatele“ ze dne 9. 1. 2022 obsahuje jako místo výkonu práce též pouze R. č. p. 80. Tento formulář žalobce podepsal. Pracovní smlouva obsahuje výslovný odkaz na zveřejněné volné pracovní místo, včetně jeho unikátního identifikačního čísla, jehož obsahem je právě místo výkonu práce R. č. p. 80. Jak žalobce, tak jeho zaměstnavatel měli nepochybně záměr, aby žalobce mohl vykonávat dohodnutou práci. Správní orgány měly smlouvu vyložit podle zjiitelné vůle stran. Pan R. R. R. oznamoval změnu zaměstnavatele v tentýž čas na totožné volné pracovní místo s jediným rozdílem – v jeho smlouvě rukou nebyl žádný text dopsán. Toto oznámení podle názoru žalobce též podporuje výklad, že oba zaměstnanci měli práci vykonávat v témže místě výkonu práce. Žalobce navrhl, aby si krajský soud od ministerstva vnitra vyžádal spis pana R. a provedl ho jako důkaz k prokázání tvrzení žalobce.
13. Podle žalobce mu není na újmu, že nepodal proti sdělení OAMP ze dne 23. 2. 2022 správní žalobu, protože toto sdělení je sdělením ve smyslu § 154 a násl. správního řádu, které nová práva a povinnosti žalobce nekonstituuje. Právo žalobce na změnu zaměstnavatele vzniká ze zákona při splnění podmínek podle § 42g odst. 7 a 8 ZPC a není vázáno na pozitivní sdělení žalovaného. Jinými slovy při podání řádného oznámení žalobci vzniklo právo změnit zaměstnavatele a začít pracovat na nové pozici. Tento postup je souladný se závěry rozsudku NSS č. j. 8 Azs 56/2021-41, body 16-18. Ačkoliv závěry rozsudku se vztahují na právní stav před účinností zákona č. 274/2021 Sb. (novela ZPC), budou dle názoru žalobce tím spíše platné za současného znění ZPC, neboť až tato novela do ZPC zavedla pravidlo, že na řízení podle § 42g odst. 1 ZPC se nevztahuje druhá a třetí část správního řádu, tedy ustanovení o správním řízení.
14. Žalovaná tedy nezjistila skutkový stav v souladu s § 3 správního řádu. Pokud by žalovaná pracovní smlouvu o oznámení změny zaměstnavatele důsledně posoudila, dospěla by k závěru, že oznámení změny zaměstnavatele splňovalo zákonné podmínky a zaměstnanecká karta žalobce nezanikla. Proto nebyl důvod žalobce vyhostit.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

15. **Žalovaná ve vyjádření k žalobě** odkázala na napadené rozhodnutí. Žalovaná nebyla kompetentní prověřovat rozhodnutí OAMP ve věci oznámení změny zaměstnavatele, a to v souladu s rozsudkem NSS č. j. 8 Azs 56/2021-41. Sdělení o změně zaměstnavatele je úkon, proti kterému se lze bránit žalobou proti rozhodnutí správního orgánu. Jedná se tedy z materiálního hlediska o rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Žaloba ve skutečnosti nesměřuje proti rozhodnutí o vyhoštění, ale proti sdělení OAMP č. j. X ze dne 23. 2. 2022 o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele.
16. **Žalobce v replice** nesouhlasil s názorem žalované. Sdělení o splnění či nesplnění podmínek změny zaměstnavatele je sice rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., ale není rozhodnutím ve smyslu § 67 správního řádu. Posouzení otázky, zda žalobce na území pobýval neoprávněně přitom mělo být meritem rozhodování žalované v souladu s § 119 ZPC. Protože sdělení OAMP není rozhodnutím dle správního řádu, a protože ZPC dává výslovně žalované pravomoc posuzovat oprávněnost pobytu cizince na území ČR, závěry OAMP nebyly ani předběžnou otázkou podle § 57 správního řádu. Možnost bránit se proti sdělení OAMP žalobou není rozhodná, neboť správní žaloba nemá bez dalšího odkladný účinek a žalobce se proto stal účastníkem řízení o správním vyhoštění.
17. **Krajský soud přezkoumal** v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
18. **Správní orgán I. stupně v rozhodnutí o vyhoštění** upřesnil, že OAMP vydal dne 23. 2. 2022 žalobci sdělení o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele na pracovní pozici svářeč, místo výkonu R. 80, X R., u zaměstnavatele W. H. s. r. o., že zaměstnanecká karta zanikla 18. 2. 2022 a že žalobce se má neprodleně dostavit ke správnímu orgánu za účelem vydání výjezdního příkazu, což neučinil.
19. OAMP vydal na základě nové žádosti dne 28. 11. 2022 žalobci sdělení o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele na pracovní pozici svářeče s místem výkonu č. p. 128, X M. pro zaměstnavatele W. H. s. r. o., že zaměstnanecká karta žalobce zanikla dnem 18. 2. 2022 a že žalobce se má neprodleně dostavit ke správnímu orgánu za účelem vydání výjezdního příkazu.
20. Žalobce přicestoval na území smluvních států 20. 4. 2021 na základě povoleného dlouhodobého pobytu, kdy účelem pobytu byla zaměstnanecká karta. Tento dlouhodobý pobyt byl však žalobci ukončen ke dni 18. 2. 2022, neboť mu zaměstnanecká karta zanikla podle § 63 ZPC z důvodu ukončení zaměstnání ve firmě EVROPA 2000 s. r. o. ke dni 20. 12. 2021, přičemž toto sdělení úřadu práce bylo doručeno OAMP. Žalobce pobýval v ČR od 20. 4. 2022 do 19. 12. 2022 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, tj. celkem po dobu 244 dní.
21. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
22. Soud ze správního spisu ověřil, že žalobce se dostavil k OAMP Přerov dne 19. 12. 2022 se sdělením OAMP o nesplnění podmínek změny zaměstnavatele. Z lustrace v cizineckém informačním systému vyšlo najevo, že povolení žalobce k dlouhodobému pobytu zaniklo dne 18. 2. 2022 a žalobce pobývá v ČR neoprávněně. Správní orgán I. stupně proto zahájil řízení o vyhoštění žalobce za přítomnosti tlumočníka a po shromáždění podkladů vydal dne

3. 1. 2023 rozhodnutí o správním vyhoštění; přitom vycházel ze sdělení o nesplnění podmínek zaměstnavatele ze dne 23. 2. 2022.
23. Žalobce proti tomuto sdělení nepodal žalobu, jak soud ověřil ve své evidenci. Sdělení bylo pravomocné a účinné ode dne jeho doručení a nevedlo se o něm žádné řízení. Ostatně to ani žalobce netvrdí.
24. Žalobce v žalobě tvrdil, že žalovaná měla sdělení ze dne 23. 2. 2022 posoudit jako předběžnou otázku podle § 57 správního řádu. S tímto právním názorem se soud neztotožnil, protože zde nebylo žádné řízení (správní či soudní), které by řešilo otázku zákonnosti sdělení ze dne 23. 2. 2022, a proto jak správní orgány, tak i soud nepřerušovaly řízení a nevyčkávaly vyřešení této otázky. Žalovaná ani soud rovněž neměly kompetenci k jejímu řešení, protože zde je jiný orgán, který má pravomoc tuto otázku řešit.
25. Podle § 57 odst. 1 správního řádu, „jestliže vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, již **nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout a o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto**, správní orgán
- a) může dát podnět k zahájení řízení před příslušným správním orgánem nebo jiným orgánem veřejné moci; v případech stanovených zákonem je správní orgán povinen takový podnět dát, nebo
 - b) může vyzvat účastníka, popřípadě jinou osobu, aby podala žádost o zahájení řízení před příslušným správním orgánem nebo jiným orgánem veřejné moci ve lhůtě, kterou správní orgán určí, nebo
 - c) si o ní může učinit úsudek; správní orgán si však nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, ani o otázkách osobního stavu.“
26. Podle § 57 odst. 2 správního řádu „probíhá-li před příslušným správním orgánem nebo před jiným příslušným orgánem veřejné moci řízení o předběžné otázce nebo jestliže dal správní orgán k takovému řízení podnět podle odstavce 1 písm. a) či učinil výzvu podle odstavce 1 písm. b), postupuje správní orgán podle § 64 (pozn. soudu: přeruší řízení). Pokud řízení na podnět správního orgánu nebylo zahájeno nebo nebyla podána žádost o zahájení řízení v určené lhůtě, lze v řízení pokračovat.“
27. Podle § 57 odst. 3 správního řádu „rozhodnutím příslušného orgánu o předběžné otázce, které je pravomocné, popřípadě předběžně vykonatelné, je správní orgán vázán.“
28. Na posuzovanou věc dopadá právě § 57 odst. 3 správního řádu. Bylo zde pravomocné rozhodnutí, tj. sdělení ze dne 23. 2. 2022 o nesplnění podmínek změny zaměstnavatele a správní orgán I. stupně i žalovaná jím byly vázány.
29. Stejně tak byl tímto pravomocným a účinným sdělením ze dne 23. 2. 2022 vázán i soud v posuzované věci. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. „soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví.“
30. Sdělení o změně zaměstnavatele je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., jak správně uvedli žalobce i žalovaná s odkazem na rozsudek NSS č. j. 8 Azs 56/2021-41. Žalobce měl možnost proti sdělení ze dne 23. 2. 2022 brojit žalobou, což neučinil. Soud je tak

pravomocným a účinným sdělením vázán a nemůže nad rámec zákona rozšiřovat svoje kompetence a přezkoumat zákonnost sdělení. Oprávnění přezkoumat uvedené sdělení přísluší v souladu s § 31 s. ř. s. senátu správního soudu v řízení o přezkoumání tohoto sdělení, nikoli samosoudci v řízení o přezkoumání rozhodnutí o vyhoštění. Protože žalobce nepodal žalobu proti sdělení ze dne 23. 2. 2022, které bylo podkladem rozhodnutí o vyhoštění, nemusel soud zvažovat případné přerušení řízení podle § 48 odst. 2 písm. c) s. ř. s. (nehledě k tomu, že podle § 172 odst. 8 ZCP o žalobě proti rozhodnutí o správním vyhoštění soud rozhodne do 60 dnů).

31. Pokud o předběžné otázce existuje soudní či správní rozhodnutí, soud z něj **vychází**; to vyplývá především z **principu presumpce správnosti rozhodnutí**. Komentované ustanovení tedy zakládá povinnost soudu vycházet z pravomocných správních rozhodnutí, jež nejsou předmětem přezkumu v dané věci. Jeho smyslem je zajistit soulad rozhodnutí, které spolu vzájemně souvisejí a zabezpečit tak obsahovou shodu různých aktů veřejné správy, které se týkají podobné otázky (SOCHOROVÁ, Vendula. § 52 [Dokazování]. In: BLAŽEK, Tomáš, JIRÁSEK, Jan, MOLEK, Pavel, POSPÍŠIL, Petr, SOCHOROVÁ, Vendula, ŠEBEK, Petr. Soudní řád správní. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016).
32. Námitky žalobce se míjely s projednávaným přezkoumáním rozhodnutí o správním vyhoštění a směřovaly proti sdělení o nesplnění podmínek změny zaměstnavatele ze dne 23. 2. 2022. Týkaly se tedy jiného rozhodnutí a jiného řízení. Žalobce své námitky mohl účinně uplatnit pouze v řízeních, jejichž předmětem bylo sdělení ze dne 23. 2. 2022. I přes návaznost obou řízení jde o odlišný předmět řízení a obsah, řídí se jinými právními normami a řízení vyústila ve dvě různá rozhodnutí, přičemž každé z nich je přezkoumatelné ve správním soudnictví. Pokud žalobce proti sdělení nebrojil, nelze toto opomenutí zhojit v posuzované věci, tedy v jiném řízení – správním ani soudním. Ke shodnému závěru dospěl NSS například v rozsudku č. j. 4 As 5/2012-22.
33. Žalobce v posuzované věci nevznnesl námitky proti rozhodnutí o správním vyhoštění a nenamítal, že by nebyly naplněny podmínky § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 ZPC, podle kterého „police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn“.
34. Žalobce v žalobě nenamítal, že by pobýval v ČR oprávněně, nedoložil k tomu žádný doklad. Pouze brojil proti citovanému sdělení ze dne 23. 2. 2022, které žádným oprávněným prostředkem nenapadl, které nabylo právní moci a bylo právně účinné. Žalobce nijak nerozporoval ani dobu neoprávněného pobytu od zániku zaměstnanecké karty 18. 2. 2022 do 19. 12. 2022, tj. deset měsíců. Žalobce nenamítal, že nevěděl o zániku zaměstnanecké karty.
35. Soud neprováděl důkaz správním spisem jiného zaměstnance (pan R. R. R.) vzhledem k výše uvedenému odůvodnění. Nešlo o stejnou situaci a předmětem řízení v posuzované věci byl neoprávněný pobyt žalobce poté, co jeho zaměstnanecká karta zanikla.
36. Pokud by sdělení ze dne 23. 2. 2022 bylo zrušeno například v řízení o mimořádném oprávněném prostředku, lze tuto skutečnost uvést v žádosti nebo v podnětu k mimořádnému oprávněnému prostředku, který by případně za splnění zákonných podmínek včetně lhůt mohl vést k přezkoumání rozhodnutí o vyhoštění žalobce.

37. Vzhledem k výše uvedenému odůvodnění soud neshledal důvodnou žalobní námitku, že správní orgány a soud měly přezkoumat otázku zákonnosti sdělení o nesplnění podmínek změny zaměstnavatele ze dne 23. 2. 2022.
38. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které ho podřadily a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil, a proto žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
39. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II) a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadovala, protože se žalované náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 30. května 2023

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně